

[Enggaard]

mit partis side, er gået på at spørge regeringen: hvilke initiativer vil regeringen tage for at bringe konflikten på slagteriområdet til afslutning? Det er meget vigtigt at holde det klart for sig – det bør arbejdsministeren også gøre – nemlig at ansvaret i denne periode har hvilet på regeringen. Det er det ansvar, vi gerne har villet pege på og tilskynde regeringen til at bringe konflikten til afslutning. Arbejdsministeren bør også erindre, at hver gang der har været udsigt til en forhandlingsløsning, er forespørgslen stillet i bero. Det vil sige, der er ikke lagt nogen hindringer i vejen for, at der kunne findes en forhandlingsløsning. Derfor finder jeg, at ministerens karakteristisk er misvisende.

I øvrigt er det interessant at observere i debatten i dag, at vi har et tilløb til, at man fra nogle sider ønsker gennem mange indlæg og debat om forskellige sider, som måske ligger i udkanten af lovforslaget, at forhale tiden. Tidsfaktoren er i dette spørgsmål også vigtig. Derfor tror jeg, det er væsentligt, at denne debat hurtigt bliver afløst af et udvalgsarbejde, for det er derigennem, konflikten skal løses. Jeg tror ikke, der kan tilføres meget mere i debatten.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Det havde været rart, om hr. Enggaard havde været opmærksom på, at tidsfaktoren var vigtig, da vi behandlede denne sag den 24. april. Nu er vi kommet frem til den 4. maj. Om der så går 5 minutter mere eller mindre, kan ikke være afgørende. Der er gået 10 dage, efter at vi behandlede sagen den 24. april.

Hr. Enggaards partifælle, hr. Niels Anker Koføed, rejste spørgsmålet om, hvad folketingets opgave er i denne sag. Folketinget har to opgaver. For det første at tage stilling til: skal slagterikonflikten afblæses, ja eller nej? Der var der 20 ja, nemlig fremskridtspartiets, for 10 dage siden, og 159 nej. Nu er gud ske lov en hel del blevet klogere, så nu er der flest for ja. Hvis man skal afblæse konflikten, så er spørgsmålet: på hvilke vilkår skal man afblæse? Hr. Flygaard rejste det spørgsmål til fremskridtspartiet, på hvilke vilkår vi mener den skal afblæses. Derom kan han læse i vort lovforslag nr. L 204, § 4. Det, der selvfølgelig skal ske – den objektivt rigtige

løsning, som hr. Flygaard efterlyste – er selvfølgelig, at de 15.000 slagteriarbejdere og de 85–90 slagterier skal passes ind i det samme mønster, som nu er fastlagt for 90 pct. eller mere af arbejdsmarkedet, hverken mere eller mindre. Det er selvfølgelig det objektivt rigtige i denne situation.

Under ingen omstændigheder er det objektivt rigtige det, som hr. Flygaards partifælle hr. Mølgaard var inde på under debatten, nemlig at de, der eventuelt med vold og kamp kan udslutte den anden part ved tvangsmæssige midler, som strejker og lock-out er udtryk for, skal være afgørende, og at det skal gå ud over den svage part, der kan blive udsultet. Det er den mest afskyelige, mest subjektive måde at afgøre løn- og arbejdsvilkår på at bruge strejker og lockouter til det. Det fører ud i urimeligheder og lige det modsatte af, hvad hr. Flygaard gik ind for.

(Kort bemærkning).

Steen Folke (VS):

Jeg vil forsøge at forklare hr. Nymann, hvad der er forskellen på en godsejer og en slagteriarbejder. Hr. Nymann mente, at hvis han var slagteriarbejder, ville han sikkert også strejke, for det skete der jo ikke noget ved, som hr. Nymann sagde. Det må nok bero på manglende kendskab til, hvad det vil sige at gå i strejke, når man er slagteriarbejder. Det koster faktisk hver af de slagteriarbejdere mindst 1.000 kr. om ugen at gå ud i sådan en strejke. Det er alvor for dem. Det er ikke noget, de gør for sjov.

Hvis en godsejer satte sig hen med hænderne i skødet i en uges tid, ville hans gods stige med mindst 1.000 kr. på denne uge i værdi. Forskellen på en godsejer og en slagteriarbejder er altså, at slagteriarbejderen mister 1.000 kr. om ugen ved at gå ud i strejke, medens godsejeren ved ingenting at bestille tjener 1.000 kr. om ugen.

(Kort bemærkning).

Flygaard (DR):

Hr. Glistrups svar til mig afdækker jo ganske nøje, at det, fremskridtspartiet og hr. Glistrup ønsker, er et stationært samfund, et samfund, der ikke er i bevægelse, et samfund, hvor der ikke er fremskridt, for man